

**SVEN
LUCA:
7 aastat ja
193 maad**

TEKST: RENE SATSI FOTOD: SVEN LUCA

Kui te arvasite, et olete palju reisinud, siis kohtumine Sveniga võib seda arvamust pisut kõigutada. Sven rühkis nimelt palehigis äsja läbi kõik maailma riigid ja lisaks veel need riigid, mis päriselt ei olegi riigid. Miks küll ometi? Rene Satsi vestis väsinud reisimehega juttu juba päev pärast seda, kui viimane oli oma seitse aastat kestnud maailmaturneelt naasnud.

Enne, kui oma küsimusi küsima hakkas, siis kas tahaksid äkki mulle isemõne vägeva reisiloo rääkida, mis kohe esimesena pähe turgatab?

(Naerab.) Kui hakkaksin reisilugusid rääkima, mis mul hetkel peas keerlevad, siis me jõuaksime sinu küsimuste juurde alles aprillis!

Nimi: Sven Luca (Luca on pseudo-nüüm, mida reisil on kasutanud juba 16 aastat)

Vanus: 47

Rahvus: sakslane

Elukutse: tegeleb üritusturundusega

Millist muusikat armastab kuulata?
Guns N' Roses, ainult Guns N' Roses

Millised raamatud pakuvad huvi? On enda sõnul lugenud elus läbi ainult ühe raamatu („Professor Mamlock“) ja arvab, et teiseks raamatuks saab raamat, mille ta ise kirjutab

Ütleb tihti: „Unistused võivad täituda!“

Koduleht: www.svenluca.com

Youtube: https://www.youtube.com/channel/UCQfDZ__BaJZJiAHjSj5OIFQ

Instagram: @sven_luca_worldtraveler

Niisiis, käisid terve maailma läbi, nagu sa oma viimastes sotsiaalmeediapostitustes uhkelt postuleerid (*I travelled the whole world*). Mida see täpsemalt tähendab?

See tähendab, et ma külastasin kõiki 193 ÜRO poolt tunnustatud maad ja käisin lisaks veel absoluutselt igas kohas, millel on nii-öelda poliitiline keskus. Näiteks Prantsusmaal on kokku üksteist meretagust piirkonda (Prantsuse Polüneesia, Uus-Kaledoonia, Wallis ja Futuna, Réunion, Mayotte, Martinique, Guadeloupe, Saint Barthélemy, Saint-Martin, Saint-Pierre ja Miquelon ning Prantsuse Guajaana), aga need on Euroopast väga kaugel ja neil pole tegelikult emamaa Prantsusmaaga kuigi palju pistmist. Neil kõigil on aga oma parlament, oma lipp ja enamasti ka oma raha. Käia ainult 193 ÜRO maad läbi oleks olnud minu jaoks liiga lihtne!

Kui kaua sul see maailma läbikolamine täpselt aega võttis ja kas sa käisid vahepeal kodus Saksamaal ka?

See võttis mul aega seitse aastat. Eile lõpetasin – jõudsin just pärast oma viimast reisi oma vanematekoju tagasi. Igal aastal käisin ma umbes viis kuud tööl ja ülejäänud aja reisisin. Tööl käisin ma aga Dubais, kus ma juba neliteist aastat elan, mitte Saksamaal.

Oled öelnud, et oled nüüd 28. inimene, kes on maailmas absoluutselt kõik maad läbi käinud. See on väga julge väide! Kuidas sa seda nii täpselt tead ja kuidas selline arv on üldse saadud? Kes selliseid andmeid esitab, kontrollib ja kinnitab?

Väga õigustatud küsimus. Maailmas on kolm nii-öelda suurt reisiorganisatsiooni: Travelers Century Club, Nomad Mania ja Most Traveled People ning ilmselt iga tõsine reisija on vähemalt ühe eelmainitud organisatsiooni nimekirjas. Nomad Mania on vist maailma parim igasuguste reisiemisega seotud edetabelite koostamisel, alustades lennujaamadest, lennufirmadest, pealinnadest, muuseumidest ning lõpetades randade, koobaste ja majakatega. Samamoodi on nad järjestanud ka tõsiselt võetavad maailmarändurid.

Tegin nendes organisatsioonides kõigepealt uurimistööd, et saada teada, kes on need inimesed, kes on enne mind samamoodi kõik riigid läbi käinud, ja leidsin, et kui ma nüüd sellega hakkama saan, olen ma täpselt kahekümne kaheksas inimene maailmas. Ühte nendest ränduritest teadsin ma muuseas ka isiklikult.

Huvitav, kas mõned ajavad selle kohta jama ka, kus nad täpselt käinud on?

Võimatu! Nomad Manias pead sa näiteks kõik oma läbikäidud kohad ära tõestama nii passis olevate templite kui ka spetsiifiliste fotode abil. Aga petmine ei ole meil, rännumeestel, üldiselt eesmärgiks. Ma tahan näha rohkem maid, mitte aga teistele ja seeläbi eelkõige iseendale valetada.

Kust tuleb selline vajadus lausa terve maailma läbi käia? Oled pärit nii-öelda Ida-Saksast, kas Berliini müüri langemine oli sinu jaoks selline murdepunkt, mil said aru, et nüüd saad ju vabalt igale poole minna, ja otsustasid, et just seda teha kavatsedki?

Kuigi olen Ida-Saksamaalt pärit, ei ole minu reisimine mitte kõige vähimalgi moel seotud Berliini müüri langemisega. Ma armastasin reisida juba lapsena ja näiteks minu vanaisa oli kirklik rännumees. Tema reisid põhiliselt Lähis-Idas.

Minu idee külastada absoluutselt kõiki maailma riike nägi aga ilmavalgust Berliini haiglas 2012. aasta jaanuaris. Jäin nimelt väga haigeks – kogu mu keha oli valudest krampis ja pärast üheteistkümmet arsti külastamist tuli välja, et mul on haruldane haigus. Ma ei taha täpsustada, mis see on, aga võin öelda niipalju, et Saksamaal põeb seda 80 miljonist inimesest vaid 200.

Mulle tehti kaks väga pikka operatsiooni ja pidin nendest toibuma lausa kaheksa kuud. Nende kaheksa kuu jooksul mõtlesin sügavalt elu üle järele. Arutlesin, mida ma oma eluga üldse teen ja kui mõtestatud see on ning minu idee reisida läbi kõik maailma kohad nägigi ilmavalgust. Olin ise ikka veel haiglas, kui hakkasin oma reisiplaane tegema ja üles kirjutama.

Kirjutasin: suvi 2016 – Lääne Aafrika; talv 2017 – Lõuna-Ameerika ja nii edasi. Plaanide tegemise all pean silmas ka seda, et otsisin kõikvõimalikku informatsiooni lennuühenduste, viisarežiimide, vaktsiinide ja riikide turvalisuse kohta.

Lõpuks reisisingi seitse aastat vastavalt nendele plaanidele, mis ma haiglas olles olin koostanud. Mõni detail muidugi muutus ootamatult, aga neid oli väga vähe. Selleks ajaks, kui nii-öelda professionaalselt reisima hakkasin, olin eelnevalt läbi käinud juba 38 riiki. Külastasin kõiki neid maid, välja arvatud Nepal, oma maailma-tuuri käigus uuesti.

Aus ja lihtne küsimus, oli see raske? Näiteks minu jaoks kõlab see kohutavalt tülikalt. Kas sa soovitaksid sedasama teha teistel inimestel, kui oled selle ise kõik läbi teinud?

Ausalt tahad teada? See oli enamiku ajast ikka kohutavalt raske ja sellisel kujul reisimisel ei ole mitte mingisugust seost puhkuse või tavalise reisimisega. Kas või minu viimase 66 päeva jooksul Vaikse ookeani saartel pidin 59 korda lendama ja sõitma kaheksa korda praamiga. Seda on palju ja see tähendab, et veetsin kümme ööd lennujaamades ja 20 korda pidin väga vara, lausa keset ööd ärkama, et lennukile jõuda.

Samuti on paljud maad väga ohtlikud. Aafrika, Lähis-Ida ja Kesk-Ameerika on tuntud oma terrorirünnakute poolest ning võid nendes kohtades kergesti röövimise või mõne jubeda haiguse ohvriks langeda. Samuti on nendes regioonides suured probleemid viisade saamisega. Kulutasin näiteks ainult Aafrika viisadele üle seitsme tuhande euro! Lisaks tulevad siia kuluna veel lennud ja hotellid – hotellid on enamikus Aafrika maades üle mõistuse kallid!

Tead, ma ei soovitaks selles stiilis reisimist mitte kellelegi. See on kohutav närvi- ja rahakulu! Aga loomulikult saad sa unustamatu ja vägevaima kogemuse oma elus, kui otsustad selle tee siiski jalge alla võtta...

Meie valitsused annavad pidevalt välja

Fernando de Noronha.

reisihoiatusi. Tead ju neid? Välisministeerium soovib oma kodanikel vältida reisimist siia ja sinna... Kas sa oma teekonna planeerimisel oled kunagi neid hoiatusi silmas pidanud või läksid igale poole umbropsu?

(*Naerab kõlavalt.*) Kui ma kuulaksin Saksa välisministeeriumi hoiatusi, siis ei jõuaks ilmselt sajast maast kaugemale. Kui sedagi! Võib öelda, et oma rännuteedel olen õppinud riskantsetes kohtades õigesti käituma, et ise hoida riski nii madalal kui võimalik. Olen reisimise kestel muutunud professionaaliks mitmel alal ja üks nendest on ohu vältimine.

Kui ma reise alles planeerisin, siis juba teadsin, et pean külastama ka maid, mida ma tegelikult külastada ei sooviks: Afganistan, Liibüa, Somaalia, Jeemen ja Süüria. Nüüd võin nende maade kohta aga öelda, et kõige suuremad probleemid polnud seotud mitte ohuga, vaid nendes maadesse sisenemisega. Väga raske oli viisasad saada!

Nendest maadest, mida sa nimetasid, kerkib üles ka minu järgmine küsimus. Sa kolistasid ringi maades, kus käib sõjategevus või kus valitseb otsene terrorioht. Mis oli sinu kõige vahetum kokkupuude sõja või terrorismiga?

Sellele küsimusele vastamiseks ei pea ma sekundit mõtlema! 2017. aasta oktoobris Somaalias jäin ma ellu Magadishu (Muqdisho) terrorirünnakus, mis on vist modernse inimajaloo teiseks suurim sellelaadne rünnak peale New Yorgi Maaailma Kaubanduskeskuse kaksiktorne.

Plaanisin sellel päeval (14.10.17) just linna- tuuri ja uurisin hotelli vastuvõttust, kui pal-

ju see maksab. Nad küsisid 800 Ameerika dollarit ja mina ütlesin, et saan maksta ainult 200 dollarit ja mitte pennigi rohkem. Nad naersid mu välja ja läksin üles oma tuppa ning guugeldasin voodis teisi ja odavamaid variante, kuidas linna näha. Pool tundi hiljem löi lööklaine hotelli aknaklaasid puruks ja lennutas mind voodist põrandale ning paari sekundi pärast järgnes sellele säärane pauk, mida ma elus varem kuulnud ei olnud. Pomm plahvatas minu hotellist 800 meetri kaugusel ja 578 inimest sai surma. Dünamiiiti täis veoauto lasti õhku linna kõige rahvarohkemal ristmikul. Tund aega hiljem õhati veel üks auto täpselt minu hotelli ees, mis tappis lisaks veel kolm inimest. Pärast seda ei läinud ma loomulikult enam linna vaatama!

Oleksin ma oma plaanitud reisile läinud, poleks suure tõenäosusega mind enam siin sinuga rääkimas.

Pärast esimest pommi läksin alla vastuvõttu ja ütlesin: „Tänan teid südamest selle eest, et teie linnaekskursioonid on üle mõistuse kallid!”

Ebameeldivusi on veelgi olnud. Aastal 2014 olin ma Burundis, kus pealinnas Bujumburas sai valimiselsetes vägivaldalaanetes tänavatel palju inimesi surma. 2017 olin ma Burkina Fasos samal päeval, kui

Somaalia.

Jeemen.

toimus terrorirünnak Ouaga ühes restoranis ja paljud said jällegi hukka. Samamoodi surid mitmed inimesed eelmise aasta suvel Harare tänavatel Zimbabwe, õnneks olin neist jubedustest natukene kaugemal.

Kui peaks valima ühe ja ainult ühe riigi, mida sa kindlasti ei soovitaks turismi mõttes külastada, siis mis see oleks?

Nimetasin automaatselt kohe Somaaliat, seda nende rumalate pommirünnakute tõttu – neid on seal ikka pidevalt ja liiga palju! Palju halba olen kuulnud oma rännakutel Kesk-Ameerika kohta. Honduras ja teatud piirkonnad Guatemalas ning Nicaraguas – neid ma väldiks nagu tuld. Mind piinasid väga halvad eelaimused, kui sisenesin Afganistani või Jeemenisse, aga mul isiklikult läks nendes maades väga hästi ja veetsin seal kenasti aega. Suur osa Kesk-Aafrikast on väga ebastabiilne ja ma tõesti ei soovitaks ka seal reisida.

See oleks pidanud olema juba esimene küsimus, sest kindlasti tahavad kõik lugejad teada. Kuidas saad endale sellist reisimist lubada, see on ju väga kallis?

Ahaa! Ma ootasin seda küsimust! Kõik küsivad seda kogu aeg! Vastus sellele on aga lihtne: ma olen 47 aastat vana ja kogu oma

elu ainult tööd teinud. Ma ei ole kunagi abiellunud, mul ei ole lapsi, ma ei ole endale maja ehitanud ega seda ka võlgu ostnud ning ma ei ole kallite autode fänn. Aeg ilma tüdruksoõbrata on aeg, mil sa kogud raha!

Sinu suur eesmärk on täitunud. Oled tagasi kodus. Mida sa nüüd oma eluga edasi teed?

See on tõepoolest hea küsimus, aga sellele küsimusele ei ole mul veel vastust. Saabusin tagasi alles eile ja hetkel naudin lihtsalt

selliseid normaalseid asju nagu vann ja seda tunnet, et mu pea on puhas igasugusest järgmise lennu planeerimisest. Mul on mõni nädal puhkust vaja, et mõelda, kuidas edasi minna. Võib-olla kolida uude linna, võib-olla võtan endale täiesti uue töökoha. Eks paari nädala pärast näeb, mis suuna ma elus võtan.

Oi! Enne kui ma unustan! Pean sulle mainima, et olen nüüdsest avatud romantilisele suhtele oma elus! Miks ma seda mainin – mulle jäi väga selgelt meelde minu käik Eestisse aastal 2012 ning eriti jäid mulle meelde ilusad ja pikad Eesti tüdrukud! Võib-olla mõni nendest loeb seda intervjuud ja soovib minuga tutvuda – ma viiks ta oma viimase raha eest hea meelega reisile! (*Naerab, aga häbelikult.*)

Meie Eesti oma reisiguru Tiit Pruuli saatis sulle omalt poolt samuti ühe küsimuse. Ta tahab ilma irooniata teada, kas sa kosmoseturismi peale oled mõelnud?

Ei ole, sest mul on orienteerumisega raskusi. Maa peal saab veel kuidagi hakkama, aga kosmoses oleks selline abitus võib-olla eluohutlik. Aga ilma naljata – tõesti ei ole. See on liiga kallis ja mul puudub ka huvi. Kui aeg on küps, kavatsen ma külastada nii põhja- kui ka lõunapoolust. Selle peale ma mõtlen ja sellest unistan. Kuna sellised rei-

sid on väga kallid, siis loodan, et keegi äkki sponsoreerib neid ja saan endaga kaasa väikese võttegrupi, et midagi televisiooni jaoks toota.

Kui tekib mõni uus maa, mis tekitab paratamatult nii-öelda uue passitempli võimaluse, oletame, et Sudaan ja Lõuna-Sudaan ühinevad uuesti – kas jooksed kohe oma rekordit ja staatust kaitsma?

Loomulikult! Läheksin kohe kohale! Mitte ainult sellepärast, et saada see uus tempel passi, aga selleks, et säilitada minu staatus. Eelmisel aastal, kui aus olla, küllastasin ma paljusid ebastabiilseid kohti just selle mõttega, et sinu küsimuses esitatud olukorda ennetada. Ma täpsemalt ei hakka seletama, aga küllastasin kohti, mis potentsiaalselt võivad suurema maaga liituda. Nüüdseks pole selliseid kohti palju jäänud, kus ma poleks juba käinud. Võib-olla ainult mõned väikesed saared...

Kas on midagi, mis pani sind kogu maailma läbi käies inimkonna olemuse üle sügavalt mõtteid mõlgutama?

Hmm... Huvitav küsimus. Peatusin ühe päeva Kesk-Aafrika Vabariigis, riigi ainukeses viie täärni hotellis, kus öö maksis 250 eurot. Öhtusöök maksis 50 dollarit. Koos minuga sõid ka mitmed kohalikud perekonnad oma nelja-viie lapsega, ent väljas, hotelli ümber, olid kogunenud väga vaeste inimeste massid, kes aia vahelt üritasid näha, mida me sööme. Nii politsei kui ka sõjavägi peksis neid pidevalt laiali, et nad meie einestamist ei segaks. Seda oli kohutavalt kurb vaadata ja see pani mind mõtlema eriti tugevale klassivahele sellistes riikides ja üleüldiselt. Maailmas leiab aset ikka eriti kole sotsiaalne killustumine! See hetk tuleb mulle aina uuesti ja uuesti silmade ette.

Kui tahaksin samasuguse teekonna ette võtta, siis mis oleks sinu nii-öelda kõige olulisem kogemustepõhine soovitus mulle?

Ära jäta 20 kõige raskemat maad kõige viimasteks. Tee need ära kõigepealt, kui sul on palju energiat. Kui jäta need viimaseks, võib plaan luhta minna, sest mõnda

kohta on väga raske pääseda ja peab kaval-dama ja ootama ja ootama – olen kuulnud inimestest, kellel on väga vähe puudu, et kõik maad läbi käia, aga nad lasevad enne lõppu oma unistusest lahti, sellepärast, et nii-öelda viimasel sirgel pole neil enam energiat järel, et võidelda.

Väga tähtis on, et lood endale algusest peale väga süsteemse reisiplaan ja pead sellest kinni. Sellise mahuka reisimise juures ei tule improviseerimine ja „olukorra juhuse hooleks jätmine” tavaliselt kasuks.

Kas see, kuidas sa maailma suuremas plaanis näed, on tänu sinu reisidele muutunud?

Kõik on kohe kindlasti muutunud! Kui näed nii palju erinevaid maid ja reisisid väga vaestes riikides, hakkad aru saama maake-ra tõelistest probleemidest ja seda laiemal skaalal. Ma ei saanud enne aru, kui õnnega koos ma olen, et olen sündinud Saksamaal.

Näiteks saabun tagasi Aafrika reisilt ja kuulan, kuidas inimesed Saksamaal kaebavad, et nende sigaretid on kakskümmend senti kallimaks läinud! Mina tuln just riigist, kus enne väljalendu nägin maju, mis on ehitatud ainult plekist, milles pole ei vett ega elektrit ja mille ümber vaaruvad ringi alakaalulised lapsed, kes otsivad endale prügikastist süüa. Mul ei

Kašmiir.

tulnud kunagi pähe teha pilti ja toppida see sotsiaalmeediasse kaastunnet otsima. See on austuse küsimus. Aga need pildid on talletunud minu mällu. Kahjuks elame maailmas, kus inimesed ja nende võimalused ei ole kaugeltki võrdsed.

Aga et mitte ainult kurbades toonides rääkida – avastasin enda jaoks ka selle, et inimesed võivad oma vaesusele vaatamata tõeliselt õnnelikud olla. Nagu näiteks Nepalis ja Kambodžas on raske leida inimest, kes oma majandusliku olukorra üle kaebleks. Vaikse ookeani saartel tulevad kõik kokku ja internetti mineku asemel mängivad koos ragbit, võrkpalli ja korvpalli. Tokelaul pole mitte kellelgi telefoni ja kellelgi ei tule pähe kurvastada internetti puudumise üle – inimesed tulevad õhtuti kokku ja vahetavad omavahel uudiseid selle kohta, mis saarel juhtunud on.

Hea küll. Räägime vahepeal ka rikkastest ja edukatest riikidest. Sa külastasid Eestit, minu kodumaad. Kui kaua Eestis aega veetsid ja mida arvab mees, kes on kõiki riike näinud, Eestist?

Tulin Eestisse 2012. aasta juunis Helsingist laevaga ja veetsin siin kaks ööd. Need olid esimesed ööd võõral maal, pärast pikka haiglaperioodi. Alles aprilli lõpus õppisin uuesti käima, sest olin viis kuud voodis lamanud. Mäletan hästi seda, kuidas ma käisin läbi Tallinna vanalinna nagu aeglane robot ja inimesed vaatasid mind imelikult. Olin vanalinna ilust pahviks löödud. Ja sellest, et teil on kasutusel euro – see informatsioon oli mul eeltöö käigus kahe silma vahele jäänud. Mulle väga meeldis Tallinn ja kõik inimesed, kellega ma kohtusin olid väga sõbralikud. Ja nagu ma mainisin – naised on Eestis väga-väga

ilusad. Jätkasin oma retke seejärel bussiga Riiga sõites.

Mainisid väikene põlgus hääles, et sa ei tunne blogijaid, aga sa tead tõelisi reisimehi. See on omamoodi huvitav väljaütlemine. Mida selle all täpsemalt silmas pead ja kes on need tõelised reisijad vastukaaluks mittetõelistele reisijatele?

Sain ühel hetkel aru, et need reisiblogijad istuvad tavaliselt kaua aega ühe koha peal ja räägivad iga päev oma järgijatele sellest, mida nad söövad ja mis neil seljas on. See on kohutavalt igav! Nad jäävad reisisid ühele maale nii kauaks, et neil lõppevad teemad otsa ja siis nad hakkavadki rääkima toitudest. On väga vähe blogijaid, kes tõepoolest huvitavalt kirjutavad nendest kohtadest, mida nad külastavad.

Ise ma ei blogi, sest mul pole kunagi aega seda teha, kui ma reisin. Olen ainult Facebookis natukene kirjutanud ja pannud mõned pildid Instagrami.

Minu meelest „tõeline rännumees“, olgu ta siis mees või naine, liigub kogu aeg ega passi kaua aega ühes kohas.

Aga eks meil kõigil ole omad eesmärgid ja viisid nende saavutamiseks. Mõned hullud seljakotimatkaajad on endale eesmärgiks seadnud külastada absoluutselt iga nurka sellel maal, kus nad parasjagu viibivad ja seda sellise eelarvega nagu 300 eurot kuus. Mina seda ei suudaks ega tahakski teha. Loen ennast ka tõeliseks matkajaks ja meil on oma klubi, või isegi võiks öelda, et me oleme koos selline väike perekond. Alati aitame üksteist informatsiooniga, kui saame. Mulle väga meeldib sinna perekonda kuuluda.

Mulle jäi siit kõrvu, et ühe maa külastamise peale kulutad enamasti ainult kaks või kolm päeva?

Ei, ära nüüd valesti aru saa. Kui ma ütlen paar-kolm päeva, siis pean silmas teatud riike Aafrikas, väga väikeseid Euroopa riike, Lähis-Ida riike ning Vaikse ookeani, Kariibi mere, või teisi saari. Ma veetsin näiteks USAs rohkem kui kaks kuud, Brasiilias kuus nädalat, Hiinas, Venemaal, Tais, Kanadas, Indias, Itaalias, Hispaanias, Prantsusmaal, Portugalis, Guatemalas, Costa Ricas, Saudi Araabias, Argentinas, Austraalias, Uus-Meremaal, Lõuna-Aafrikas ja Marokos vähemalt kolm-neli nädalat. Nendest maadest tean ma palju ja ma arvan, et see on oluline. Aga ausalt – enamikus Kesk-Aafrika riikides polegi midagi eriti vaadata ja ma ei taha seal kaua aega veeta. Seal piisas ainult pealinnas olemisest.

Mulle imponeerib sinu poolt äranähtud maade arv. Mul on siin ees maailma maade nimekiri. Valin nüüd huupi paar imeliku nimega maad ja sina ütle palun välja esimene assotsiatsioon, mis nimetatud riigiga seoses pähe tuleb.

eSwatini (Svaasimaa)? Totaalne üllatus! Üks modernsemaid riike Aafrikas!

Saint Vincent ja Grenadiinids? Eriti naljakas turg pealinnas Kingstownis.

Belize? Kariibi mere saarte tunne Kesk-Ameerikas!

Venemaa? Hea söök ja kenad tüdrukud.

Millist tüüpi reisija pagasi mõttes oled?

Reisin ühe suure koti (90 liitrit) ja käsipagasiga, mis on 32-liitrine. Minu mõlemad kotid on Rimowa omad ja need on tavalisest reisikotist natukene kallimad. Ma lendan aastas keskmiselt 120 korda ja tavaline kott ei pea sellele hästi vastu. Aafrikasse lendan ainult käsipagasiga, sest mul on sel kontinendil korduvalt olnud probleeme pagasi kaotamise või hilinenud saabumisega. Vigadest õpitakse.

Kas sinu rahvus tuleb reisimisel sulle kasuks või on pigem kahjuks?

Nii ja naa. Saksa pass on üks maailma parimaid passe, sest sellega saab viisavabalt külastada 177 maad, mis on minusugusele rändurile õnnistuseks. Enamikus kohtades austatakse sakslasi ja arvatakse, et me kõik oleme jõukad ja kombekad. See on mõnes mõttes tore, aga mõnes mõttes tülikas, kui kõik tahavad sinu raha. Vahel on parem öelda, et sa oled Austriast, kuna keegi nagunii ei tea, kus kohas või mis see Austria üldse on, ja sulle ei pöörata enam lisatähelepanu. Loomulikult tuleb mõnes kohas ette ka ebamugavaid olukordi meie (Saksamaa) hirmsa ajaloo pärast. Siis on targem öelda, et olen pärit Šveitsist.

No ja minu signatuurküsimus, kuskohas sa maailmas kõige halvemad suppi said?

Oh jumal... Sa küsid nüüd supi kohta absoluutselt supiarbastajalt! Tavaliselt olen ma toidu

suhtes väga valiv ja armastan süüa alati samu suppe: mereannid, seemned või kana.

Kõige jubedam supp juhtus minu teele vist Brazzaville'is Kongo Vabariigis. Ma jõudsin oma hotelli nii hilja, et kõik oli suletud ja lahti oli ainult hotelli restoran, kus pakuti vaid ühte rooga – suppi. Ma ei teadnud, mis see on ja keegi mulle seletada ka ei osanud, aga ma olin nii nälgane, et pidin selle tellima. See oli maisisupp ja pean märkima, et ma vihkan maisi. Lisaks oli see supp veel soolane ja külm. Suutsin seda natukene endale sisse ajada, oksendasin kohe varsti välja ja läksin magama – vähemalt ei tundnud ma pärast seda ebameeldivat elamust imelikul kombel enam nälgjatunnet.

Sa ei küsinud minult, aga ma tahan öelda, et parim supp, mis ma elu sees söönud olen, läks minu kõhtu vaid neli nädalat tagasi Chatham saartel. Chatham on kuulus oma suure sinise tursa püügi poolest ja ma sõin oma hotelli restoranis sinise tursa suppi ja see oli nii maitsev, et ma valisin sama roa absoluutselt iga päev, mitu korda päevas. ■

Abhaasia.